

El bon falcó

(Saló d'una casa de muntanya dels anys cinquanta. Mobiliari antic, de principis del segle XX. Una taula rodona s'alça enmig d'aquesta, amb tres cadires de fusta (una essent més moderna) esperant delicadament els seus opositors. Acompanyant-les, estan coberts i plats, més glamurosos que les de l'altar d'un arcont. Se situen als costats un home i un nen. L'home, uns quaranta anys, FELIP RENARD, porta una roba poc decorada de color gris neu. El nen, BARUCH TRAURIG, té a sobre trencades blanques vestimentes; destaca un braçalet amb l'estrella de David al seu braç esquerre. Sembla ser ja mort. No parlen. L'home està movent-se d'un costat a l'altre, girant i regirant la coberteria agitadament. El vent comença a bufar.

BARUCH està quiet com un difunt, la seva ànima també. Finalment, FELIP treu una pistola de baix de la seva indumentària, agafa munició d'un armari, la carrega i la torna a amagar. S'escolten passos pesats. Ràpidament, ell li fa gestes a BARUCH perquè surti de la sala. Dona un sospir tranquil·litzador i es queda sol al saló fins que els passos es revelen a l'escena: entra un home ros amb un vestit de soldat alemany, pistola a la seva esquerra, esvàstica a la seva dreta: WOLFGANG EISENHARDT.)

WOLFGANG *(amb accent alemany)*: Felip, veritat? M'ha obert la teva dona, diu que ara hi vindrà.

FELIP: D'acord. Vostè és...

WOLFGANG: El general Wolfgang Heydrich Eisenhardt. És una bona llar que tens aquí als Pirineus... Saps, em recorda molt a la meva terra, els Alps. I quina bona hospitalitat que teniu, no m'esperava menys d'Espanya.

FELIP: Alps? Això era... Era l'est d'Europa, veritat?

WOLFGANG *(fent un somriure de superioritat)*: Est dius? Ha, tant fa tot això. Est, Oest, Nord i també cada una de les cases del Sud... Tota Europa està unida gràcies a la gran Alemanya i els seus aliats. Som tots una unió, les separacions per regions ja no són necessàries.

FELIP: I què li porta per aquí, oficial?

WOLFGANG: Oh, res de dolent, no et preocupis. Només que hi ha hagut una sèrie de... incidents podem dir.

FELIP: Incidents?

WOLFGANG: No et preocupis per això. Comencen a menjar i després ja parlarem dels... com es deia en castellà? Ah, sí, negocis.

(Comencen a menjar. WOLFGANG no deixa de mirar a FELIP, com si l'estigués analitzant. Felip, decidit, respon a les mirades amb somriures. Augmenta la corrent.)

WOLFGANG: Senyor Felip, ets joier, veritat?

FELIP: Sí. A veure, faig joies, però no les compararia com les que fan a Àustria.

WOLFGANG: No diguis això, mentre un treballi per a la seva pàtria, tot ofici és benvingut. Aquests darrers vint anys hem vist temps difícils, tant a la nostra com a la vostra nació. Vas lluitar a la Segona Gran Guerra, tu?

FELIP: Oh, no. Quan Espanya va unir-se al conflicte al 41', vaig patir una terrible pneumònia que em va deixar al llit durant mesos. Per al moment que em vaig recuperar era massa tard i Rússia ja havia caigut. Sens dubte una impressionant maniobra alemanya, la de Moscou.

WOLFGANG: En efecte, ho vam fer molt bé en capturar-la en menys de tretze dies, jo mateix vaig estar allà. I... quin tipus de música escolteu per Espanya? FELIP,

(pensant per uns segons): Hi ha de tot. En el meu cas, m'agrada com Mozart construeix les seves obres, em motiven a continuar treballant per a la meva família.

WOLFGANG: Família no crec que diria, sobretot perquè no teniu cap nen a casa.

(riu) Mozart? Sí, ell és un bon compositor, no hi ha dubte d'això, es nota que era del poble alemany. Saps que va col·laborar amb un comptable jueu? FELIP: Tota llum sempre ha de venir amb mica de foscor.

WOLFGANG: Els jueus, eh... una cosa que sempre m'ha agradat d'Espanya és que té bona història lluitant contra ells, bé vau fer en expulsar-los. És com que ho porteu a la sang igual que nosaltres, veritat?

FELIP: No ho podria dir millor.

WOLFGANG: Mmm... Tot i això, sembla que, per alguna raó, encara hi ha gent que no ho entén, no creus?

FELIP: Sempre hi ha hagut persones que es neguen a avançar cap al futur.

WOLFGANG: Exactament, veus? L'altre dia vam anar a un bloc de pisos a

Barcelona, un bon ciutadà ens va dir que el propietari va ser un d'aquests republicans, i, al revisar l'edifici, vam trobar més de vint allà dintre. Repulsiu, oi? Però té una part graciosa: l'edifici estava al mateix carrer que la nostra caserna central.

FELIP (*fingint rialles*): Quina sort que queden bons ciutadans.

WOLFGANG: Potser et sorprendria saber la quantitat de cases que hi ha als Pirineus amb fugitius.

FELIP: Sí, he llegit les notícies, hi van trobar una la setmana passada a Puigcerdà.

WOLFGANG: Què curios, quines notícies has llegit tu? Et puc dir que he fullejat tots els periòdics, però justament aquell assumpte no l'he vist jo sortir en cap. Bé, en cap oficial...

FELIP (*una mica nerviós*): No sé què està dient, juraria que l'altre dia ho vaig veure.

WOLFGANG: Però ara, si parlem de periòdics il·legals, justament l'altre dia jo també vaig veure una cosa similar. Per cert, he tingut una pregunta des que he arribat: per què teniu tres cadires?

FELIP: Tres cadires? A què ve aquesta pregunta?

WOLFGANG: He mirat els registres d'aquesta propietat i passa que mai ha habitat més de dues persones al mateix temps en aquest lloc. El teu pare va morir de malaltia i vas viure amb ella només, fins que va et va abandonar. No només això, he parlat amb els veïns i, entre moltes, moltes més coses que t'asseguro que m'han dit, hom ha afirmat que no recorden que cap *persona* entrés en aquesta casa més que tu i la teva dona, almenys sovint. Encara més, sembla que aqueixa cadira que tens al costat és una mica més recent, com si hagués sigut necessària fa poc. Per acabar, he vist els plànols de la construcció, i diuen que hi ha un gran espai baix i...

(Felip fa un moviment com si anés a agafar lentament un objecte de baix la seva roba. En aquell moment, entra Helena Renard. Dona d'uns trenta-i-pocs que ho fa apressadament, però amb un gran somriure. De roba grisa com el seu marit i porta un anell al dit polze de la mà dreta.)

HELENA: Perdó per arribar tard, senyor Eisenhardt, de què parlàveu? WOLFGANG: Bon dia, senyora Renard. Sap vostè el que es va veure a Puigcerdà la setmana

passada?

HELENA: Sí, van trobar un grup de jueus, oi? Ho vaig veure a un periòdic francès que va portar Felip quan va anar cap a Llivia, veritat?

FELIP: Ara que ho dius sí, ja deia jo que em semblava estrany.

WOLFGANG: D'acord... Sé que és una mica sobtat, però podria anar a veure el vostre soterrani? M'han dit que en aquesta zona hi ha una infestació de rates, de grans, negres rates. Podria revisar que no hi hagués res estrany, oi? FELIP: Rates? Et puc assegurar que aquí no en tenim cap, de rates. Mengem que... HELENA *(interrompent a FELIP)*: Sí, pots anar sens problema. Necessites cap ajut per arribar? Està justament a l'altre costat de la casa.

WOLFGANG: No, sense problema, puc anar sense cap mena de problema...

(WOLFGANG surt de la sala. Esperen un segons i, quan s'ha allunyat, comencen a xiuxiuejar. Es calma el vent.)

FELIP: Sisplau, digues-me que has mogut a Baruch.

HELENA: Escolta, has fet perfectament les respostes que vam preparar tots dos, però has de tenir més compte amb aquests detalls. Has vist el paio com és? Se sap la casa millor que nosaltres, els alemanys són de fer el seu treball impecablement.

FELIP: Per què collons ens ha investigat tant? No em fet mai cap error. Quan queda fins que arribin els de la resistència i se l'emportin?

HELENA: Cinc dies i està a Nova York menjant-se un gelat.

FELIP: D'acord. No el trobarà, veritat?

HELENA: Està fora. L'he enviat a fora.

FELIP: Però què coi fas? Has confirmat que no hi hagués cap soldat?

HELENA: No tenia temps, d'acord?

FELIP: Escolta'm tu ara. Quan el *nazi* torni, t'inventes alguna cosa i em fas sortir. Tornaré quan pugui.

HELENA: Diré que hauries de revisar les canonades pel fred. Acompanya'm el joc i calla per si està tornant.

(Deu segons de rellotge passen. Comencen a escoltar-se passos pesats. El vent torna a augmentar.)

HELENA: No et sembla que és una mica agressiu, el policia? Quan ha entrat m'ha fet una mirada que m'ha afusellat.

FELIP: No et preocupis. Sembla que no, però tot això ho fa perquè el seu treball és protegir-nos. Si no hi hagués criminals, no hi hauria comissaries...

(WOLFGANG entra de nou al saló.)

HELENA: Ha trobat alguna rata? No, oi? M'he deixat la vida des que vaig arribar en fer que sigui la casa més neta i polida del món.

WOLFGANG: Pots dormir tranquil·la. Mai, mai a la meua vida he vist una llar tan neta i polida com aquesta... Continuem amb l'àpat?

FELIP: Sí, no hauríem de deixar que es refredi amb aquestes temperatures.

HELENA: Ara que ho dius, vas comprovar aquest matí que les canonades estiguessin bé?

FELIP: Hòstia! Ah, perdoni pel meu vocable, senyor Eisenhardt. Helena, aniré després, ara no puc deixar al nostre invitat sol.

WOLFGANG: Per mi no us heu de preocupar. A més, la senyora Renard em farà molta companyia, així que pots estar tranquil.

FELIP: Sí? D'acord. Fins ara, cel. *(fa un petó a Helena)* Adeu, senyor Eisenhardt.

(FELIP surt de la sala. WOLFGANG sembla més tranquil, però es queda pensant per moments, mirant al no-res. Tot i això, continua la conversa.)

WOLFGANG: Aquest anell... de què treballa el teu marit per pagar-ho? HELENA: És joier, ell. No són tan bones com les d'Àustria, però me'l va regalar mentre vèiem una composició de Beethoven.

WOLFGANG: Us agrada la música clàssica?

HELENA: Sí. Jo sempre he sigut una admiradora de Wagner, però ell em sembla que li agrada més Mozart. Per què ho preguntes?

WOLFGANG: Res, res. Curiositat.

HELENA: Quina música li agrada a vostè?

WOLFGANG: *Ich?* Oh, *jo* de tant en tant m'agrada veure una de Wagner... Però amb la quantitat de treball que em donen els criminals i les grans i negres rates, és difícil tenir cap temps per anar al teatre.

HELENA: Quina mala sort... Tot i això, quina és la seva òpera preferida? Ja haurà suposat per l'anell que la meua és l'anell dels Nibelungs.

WOLFGANG: L'anell dels Nibelungs? Quina part de la tetralogia prefereixes?

HELENA: El crepuscle dels déus. M'agrada com conclou la història amb un final tan tràgic, però tan esperançador.

WOLFGANG: *Götterdämmerung*... Quin és el teu personatge preferit de l'obra sencera, Grahen?

HELENA: Brunhilda, pel seu irrompible sentit de justícia i el seu coratge. No m'has respost a la primera pregunta.

WOLFGANG: Ja... opino el mateix.

HELENA: No m'esperava que un senyor com vostè compartís aquest gust amb mi. El seu treball ha de ser molt complicat, senyor Eisenhardt. Anar de lloc a altre, buscant criminals allà per on passa... Renard és molt més senzill, no seria capaç de matar ni tan sols una mosca.

WOLFGANG: I... m'he estat preguntant una cosa des que he arribat. El teu marit no va lluitar a la Segona Gran Guerra, veritat? No sembla haver-hi cap medalló ni record.

HELENA: No, no va ser capaç d'anar. Quan Espanya es va unir al conflicte al 41', el pobre va patir una terrible pneumònia que el va deixar al llit durant mesos. Ja per al moment que es va recuperar, era massa tard i Rússia ja havia caigut. Els alemanys van fer una maniobra perfecta a Moscou, sens dubte.

WOLFGANG (*apropant-se a la taula*): Saps, jo volia fer això a les bones.

HELENA: A les bones? No l'entenc, senyor.

WOLFGANG (*tallant-la*): Deixa de parlotejar, ara em toca a mi. Saps, he vist el vostre cas centenars de vegades. No passa res, ho entenc, sou humans i penseu que esteu fent d'herois com la nostra, no teua, Brunhilda. Però el meu treball és eliminar-los. Per això, et dono dues opcions: o fem això a les bones, o ho fem a les males.

HELENA: Bones? Males? Continuo sense entendre res...

WOLFGANG: No? D'acord, com vulguis. Abans es feien mètodes de manipulació emocional, però com no teniu cap familiar haurem de fer-ho amb tecnologia germànica.

En aquell moment, WOLFGANG treu la pistola i apunta directament a HELENA. Però, quan estava a punt de prémer el gallet, se'n penedeix de matar una dona, tot i que la continua apuntant igualment. Així, treu una mena de reproductor i l'inicia. En fer-ho, una mena de veu en hebreu comença a sonar. Passen deu segons: entra BARUCH corrent a l'escena, WOLFGANG l'agafa, quedant-se el nen petrificat de la por. Bufa el vent més fortament.

WOLFGANG: Era tan fàcil i ho faig tan complicat... dos-cents tres que capturo en aquests deu anys, ara només he de preocupar-me del teu company. Hauria d'haver vingut acompanyat, però no passa res. En tot cas, la vostra història ja ha acabat. No fa falta que cap lector la continuï llegint. Us pensàveu més llestos que jo, oi? Sí, sí que ho fèieu. M'heu estat creant jocs tota l'estona; però, quan he vist que el seu discurs era pràcticament igual, ja vaig tenir prou de tanta ximpleria. Em diverteix molt veure com les rates es rebolquen i fan tres mil invents per escapar del seu destí, però aquí està el bon falcó per finalitzar-ho. Així que com heu estat tan problemàtics acabem amb el vostre premi egocèntric directament.

(En aquell moment, WOLFGANG li posa la pistola al cap al petit BARUCH. Justament en el moment en què dispararia, les llums s'apaguen. Se sent un tret.

S'encenen de nou les llums.

BARUCH continua, llevat, silenciós.

Al sol, es veu a WOLFGANG, mort.

A escena, entra FELIP, suat.)

FELIP, *alterat*: No he tingut més remei. No he tingut més remei, d'acord? Quan, quan... quan he sentit aquella veu sabia que alguna cosa estava malament. Estàs bé?

Tothom està bé?

HELENA: Sí... Però ara, què coi farem amb ell?

(FILIP i HELENA abaixen la vista de nou cap al cos sense vida de WOLFGANG, després, es miren als ulls: decidits. El vent para totalment.)

(Fosc.)